

πάλεων, τὰς ὁποίας ἐδημοσίευσεν ἅπαξ τῆς εβδομαδῆς εἰς φύλλον τι διὰ χειρὸς γεγραμμένον, καὶ τὸ ὁποῖον ὠνόμασε Γ α ζ έ τ τ α ν τ ῆς Γ α λ λ ί ας. τοῦτο διήρκεσε μῆνές τινας. ἀλλὰ περὶ τὸν ἀπρίλιον τοῦ 1631, ἔλαβε διὰ βασιλικοῦ διατάγματος τὸ προνόμιον τοῦ ἐκδίδειν αὐτὴν διὰ τοῦ τύπου. Τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐπεκύρωσεν ὕστερον Λουδοβίκος ὁ ΙΔ'. οὐ μόνον διὰ τὸν Ρενωδότον, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ.

Μέχρι τῆς σήμερον ἀκόμη πολλοὶ τὰς Ἐφημερίδας καλοῦσι Γ α ζ έ τ τ ας.

Ἡ Γ α ζ έ τ τ α τ ῆς Γ α λ λ ί ας, ἥτις καὶ μέχρι τῆς σήμερον ὑπάρχει, ἔσχε συνάμιλλον τὴν παρὰ τοῦ Λορέτου ἐκδιδομένην ἔπειτα Ἰ σ τ ὀ ρ ι κ ῆ ν Μ ο ὺ σ α ν, ἔφημερίδα γεγραμμένην διὰ στίχων καὶ ἀφιερωμένην εἰς τὴν δούκισσαν Λογγεβίλ.

Ἀγνοοῦμεν ἂν ὁ Ρενωδότος, ἐκτὸς τοῦ προνομίου του, εἶχε κατορθώσει νὰ λαμβάνῃ καὶ σύνταξιν τινα· ὁ συνάμιλλος ὅμως αὐτοῦ Λορέτος φαίνεται ἐκ τῶν ἐπομένων στίχων του πρὸς πρίγκηπά τινα, μᾶλλον ἀπαιτητικὸς ἢ ὁ Ρενωδότος.

Νέε πρίγκηψ καὶ ἀνδρεῖς, ὁ ἀστὴρ τοῦ βασιλείου, Χαριέστερε ἀγγέλου, ὠραιότερε Ἡλίου.

Ἀπὸ πάντων ἐβδομάδα τὴν Γαζέτταν μου διαβάξῃς, Κ εἰς τὰς στήλας τῆς πολλῆς τ' ὀνομά σου τὸ θαυμάζῃς,

Ἐνδοξότερον ἂν θέλῃς νὰ γενῇ τὸ ὄνομά σου, Πρίσθες κατὶ τι ἀκόμη εἰς τὰ προτερήματά σου:

Ἐνὰ δῶρον νὰ μοὶ πέμψῃς, πρίγκηπά μου, ἂν θελήσῃς, Εἰς ἐμὲ θὰ δώσῃς κέρδος, σὺ τὴν δόξαν ὃ ἀποκτήσῃς.

Σ' τὰς δεκαπέντε τοῦ μηνὸς ἐγένετο τὸ βράδυ, Ποῦ ἐβασίλευε πυκνὸ καὶ ἀγριο σκοτάδι.

ΔΙΑΘΗΚΗ ΦΙΛΑΓΓΥΡΟΥ ΤΙΝΟΣ.

Ἰρλανδὸς τις φιλάγγυρος Τολάμ καλούμενος, ἀποθανὼν κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα, ἔγραψε τὴν διαθήκην του ὡς ἐξῆς,

« Ἀφίνω ὡς κληροδότημα εἰς τὴν νύμφην μου τέσσαρα παλαιὰ κάλτια, τὰ ὁποῖα θέλουσιν εὑρεῖ ὑπὸ τὴν κλίνην μου πρὸς τὰ δεξιὰ.

« Εἰς τὸν ἀνεψιὸν μου Τάρλην ὡσαύτως δύο παλαιὰ κάλτια.

« Εἰς τὸν ὑπολοχαγὸν Ἰωάννην Στέιν ἐν κυανοῦν κάλτιον μετὰ τοῦ ἐρυθροῦ μου ἐπανωφορίου.

« Εἰς τὸν ἐξάδελφόν μου, ἐν ὑπόδημα καὶ ἓνα σάκκον ἐξ ἐρυθρᾶς φλανέλης,

« Εἰς τὸν Ἀνάχον, τὴν ἡμιτετραυασμένην λάγηνόν μου. »

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διαθέτου, οἱ κληροδόχοι συνῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀποθανόντος· μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς διαθήκης ἤρχισαν πάντες νὰ γελῶσι διὰ τὴν ἰδιότητα τοῦ διαθέτου· οἱ κληροδόχοι πρὸ πάντων ὕψωσαν τοὺς ὤμους, νομίζοντες ὅτι ὁ Τολάμ συνέταξε τὴν ἀλλόκοτον ἐκείνην διαθήκην διὰ νὰ τοὺς ἐμπαίξῃ. Ἐνῶ ἡτοιμάζοντο ν' ἀναχωρήσωσι ὁ Ἀνάχος διαβαίνων πλησίον τῆς λαγῆνου, ἣν εἶχε λάβει αὐτὸς ὡς κληροδότημα, τὴν ὥθισε μὲ τὸν πόδα· ἡ λάγηνος πεσοῦσα ἐθραύσθη· ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς των, ὅταν εἶδον ὅτι ἐκ τῶν πλευρῶν τῆς λαγῆνου ἔπεσον κατὰ γῆς πλῆθος χρυσῶν νομισμάτων! εἶναι περιττὸν νὰ προσθέσωμεν, μετὰ πόσης χαρᾶς ἑκαστος ἔτραξε τότε πρὸς τὸ δοθεὶς αὐτῷ κληροδότημα.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑ ΚΑΙ ΛΕΞΕΙΣ

ΠΟΛΥΣΤΑΛΛΑΒΟΙ ΛΓΡΙΩΝ

ΤΙΝΩΝ ΔΑΩΝ.

Ἀρχηγὸς τις τῆς νήσου Ταίτλ ὠνομάζετο Δεμιστρητσονομιδάμωρ. — Ἰνδὸς τις συγγραφεὺς, Μαϊκαμιταικιακιάρ, (μαῦρος κόραξ). Εἰς τὸ ἀρχιπέλαγος Σανδβίχ, βασιλεὺς τις τῆς νήσου Ὀβύου ἢ Ἀβαίι ἐκαλεῖτο Πουραχουαουκαϊκαῖα. βασιλίσσά τις Καϊκιγιαττωποῦρα.

Ἀνεγινώσκετο τῇ 12 Σεπτεμβρίου 1839 εἰς τὰς ἐφημερίδας, « Ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς τῆς Ὀλλανδίας ὠνόμασεν ἱππότην τοῦ τάγματος τοῦ Νεερλανδικοῦ λέοντος τὸν Σουλ-

τάνων τῆς Τζοζοκάρτης εἰς τὴν νῆσον Ἰάβαν, ὅστις καλεῖται *Χαμανκοεβοεουνοσενοπαίτιγαλχογκοκαβγκουραχμανσαῦδιν-παισταγκομόδ* (πέμπτος τοῦ αὐτοῦ δνόματος). »

Εἰς τὴν Μεξικανικὴν γλῶσσαν τὸ φίλημα λέγεται *τετενταμικιλίσσι*.

Ὁ οἶνος παρὰ τῶν Εἰρωκουσίων λέγεται *ονεγγραδεσεχοενκτισεραγερικ*.

Ἀναπνέω παρὰ τῶν Γροσνλανθῶν λέγεται, *ανασατοχμάκπα*.

Οἱ Ἰάμεοι, κατὰ τὴν μεσημβρινὴν Ἀμερικὴν, ἔχουσιν ἐπίσης λέξεις πολυσυλλάβους, ἀλλ' ὅταν ὀμιλῶσι κόπτουσι τὸ ἥμισυ αὐτῶν. Εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτῶν ὁ ἀριθμὸς τρία λέγεται, *παιταγρόρορικουρούακ*.

Εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Ἀλγογκίνων, κατὰ τὴν βόρειον Ἀμερικὴν, αἱ συλλαβαὶ αὐξάνουσιν ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ, οὕτω π. χ. ὁ ἀριθμὸς δέκα ἐξ λέγεται, *μιτασουαχινγκουτουασού*, ὁ δὲ ἀριθμὸς τριάκοντα ἐξ *τισουέμιτανααχινγκουτουασού*.

Γαλλία εἰς τὴν αὐτὴν γλῶσσαν λέγεται, *μιλιγκουχιουκενθαλοκιάνκ*, κατὰ λέξιν, Ἰάλλων πόλις.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΣΟΦΩΝ ΤΩΝ ΙΝΔΙΩΝ.

Οἱ Ἰνδοί, ὡς καὶ οἱ Ἕλληνες, εἶχον τοὺς ἐπτά σοφοὺς αὐτῶν, μετὰ τὴν διαφορὰν, ὅτι οἱ μὲν ἡμέτεροι ἦσαν πάντες σοφοί, ἐνθ' αὐτῶν οἱ μὲν ἦσαν σοφοὶ αἱ δὲ σοφαί, καθότι οἱ τρεῖς ἦσαν ἄνδρες, αἱ τέσσαρες γυναῖκες· καὶ πατὴρ μὲν αὐτῶν ἦν ὁ Περάλης, πάππος δὲ πρὸς πατὴρς ὁ Βεδαμόλης, ἀμφοτέρω ἀνήκοντες εἰς τὴν τάξιν τῶν Βραχμάνων.

Ὁ Βεδαμόλης εἶχεν ἰδεῖ καθ' ὕπνου λαπρόν τινα ἀστέρα κατελθόντα ἐπὶ χωριδίου τινὸς κατοικουμένου ὑπὸ τῶν Παριῶν (φυλῆς ἀκαθάρτου τῶν Ἰνδιῶν), καὶ σταματήσαντα

ἐπὶ τινος οἰκίας, ἐν ᾗ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐγεννᾶτο θυγάτριον. Ὁ Βεδαμόλης, ὡς λαβὼν ἐξ Οὐρανοῦ τὸ δῶρον τοῦ προφητεύειν, εὗρεν ὅτι τὸ θυγάτριον αὐτὸ προῶρι-σται νὰ γενῇ σύζυγος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Περάλη, τότε δωδεκαετοῦς ὄντος. Τοῦτο ἐμελλε νὰ ἔχῃ ὁλεθρίους συνεπείας διὰ τὴν οἰκογένειάν του, καθότι ἡ δυσγαμία αὕτη ἤθελε τὸν ἐξορίσει τῆς ἱερατικῆς φυλῆς. Κυριευθεὶς ὑπὸ λύπης, ἔχυσεν ἄφθονα δάκρυα, ὧν τὴν αἰτίαν ἤθελησαν νὰ μάθωσιν οἱ λοιποὶ Βραχμᾶνες. Ὁ Βεδαμόλης καλύψας τὸ ἥμισυ τῆς ἀληθείας, τοῖς εἶπε μόνον ὅτι τὸ γεννηθὲν τεκνίον ἦτο προωρισμένον νὰ ἐπισύρῃ ἐπὶ τῆς τάξεώς του τὰς μεγαλητέρας συμφοράς, ὑπεδείκνυε δὲ τοῦτο, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀμφιβολίας, μέλαινά τις κηλὶς ἐπὶ τοῦ μηροῦ τοῦ τέκνου εὐρισκομένη. Πάντες οἱ Βραχμᾶνες, κυριευθέντες ὑπὸ φόβου, συνῆλθον ἐν συμβουλίᾳ καὶ ἀπεφάσι-σαν νὰ θανατώσωσιν αὐτὸ· μόνος ὁ Βεδαμόλης δὲν ἤθελε νὰ συνυπογράψῃ τὴν βάρβαρον ταύτην ἀπόφασιν. Τότε ἀπεφασίσθη νὰ τεθῇ ἡ μικρὰ παρία ἐντὸς κήνης, ἣν νὰ βίβωσιν εἰς τὸν ἱερὸν ποταμὸν Καθέρην.

Ἐνθ' αὖ τὸ ἀθῶον πλάσμα ἔπλεεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, Βραχμᾶνεις, ὅστις ἐνησχολεῖτο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Καθέρη εἰς τοὺς παρὰ τῶν νόμων ἐπιταττομένους καθαρισμοὺς, παρετήρησε τὴν κήνην πλέουσιν καὶ τὴν ἔλαβε. Πρὸ πολλοῦ οὗτος παρεκάλει τὸν Οὐρανὸν νὰ τῷ δώσῃ τὴν εὐτυχίαν νὰ γίνῃ πατὴρ· τῷ ἐφάνη ὅθεν τότε, ὅτι οἱ Θεοὶ εἰσακούσαντες τῆς δεήσεώς του τῷ ἔπεμψαν ὡς ἐκ θαύματος τὸ τέκνον αὐτὸ τὸ ὁποῖον παρέλαβεν, ἔφερεν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἀνέθρεψεν ὡς ἴδιον αὐτοῦ τέκνον. Μετὰ τινος χρόνους, ὁ Περάλης ἐπιθυμῶν νὰ τελειοποιηθῇ εἰς τὴν γνῶσιν τῆς φιλοσοφίας ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς ἱεράς πόλεις καὶ ν' ἀκροασθῇ τῶν μαθημάτων τῆς σοφίας παρὰ τῶν εὐσεβῶν σοφῶν. Ἡ τύχη εἶχεν ὁδηγήσει αὐτὸν εἰς τὴν καλύβην τοῦ Βραχμᾶνος, τοῦ υἱοθετήσαντος τὴν μικρὰν